

ДЕМУРИНЕ — селище міського типу Межівського району [Дніпропетровської області](#). Центр селищ. ради, якій підпорядк. села Василівка, Володимирівка. Знаходиться за 25 км від райцентру, за 125 км від Донецька та за 150 км від обл. центру. Залізнична станція. Площа 3,8 км². Насел. 1305 осіб (2001, складає 89,9 % до 1989), переважно українці. Історія Д.

починається з будівництва залізнич. станції 1894. Назва походить від прізвища першого поселенця І. Демури. У ході воєн. дій 1918–20 влада неоднораз. змінювалася. Жит. потерпали від голодомору 1932–33 (від повного вимирання с-ще врятувала залізнична станція: демуринці їздили до міст Дніпропетровськ, Красноармійськ, Сталіно, нині Донецьк, та міняли одяг на їжу). Від 11 жовтня 1941 до 10 вересня 1943 — під нім.-фашист. окупацією. Від 1957 — смт. Корисні копалини: пісок, глина. Гол. підприємство — ТОВ «Демурин. збагачувал. ф-ка» (збагачує титано-цирконієві руди, які видобуваються з Вовчан. родовища); є бурякоприймал. пункт ВАТ «Губинис. цукр. завод». У Д. — заг.-осв. школа, дитсадок; амбулаторія, Будинок культури, б-ка. Встановлено пам'ятник воїнам-визволителям, які загинули під час 2-ї світової війни. У с. Володимирівка народився письменник *М. Нечай*.

[К. І. Загорулько](#)

Бібліографічний опис:

Демурине / К. І. Загорулько // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2007. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-21487>. – Останнє поновлення : 2023.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).